

Každého dne můžete ušetřit a uspokojit — podáváním Iten Victory Soda Krekrsů

Požádejte svého groceristu o tyto spořiče-pšenice.
Požadujte ve svých jídelnách, by je podávaly.

Pomáhejte zachovat pšenici!

Iten Victory soda krekery jsou malé, úhledné čtverečky chutné, libovonné dobroty, hotovené ze 40% pšeničné—
úsporné mouky.

S HLADKÝM POVRCHEM

pro podávání s mlékem, nebo smetanou, anebo každého polovic — pro podávání s ovocnými saláty, sýrem, atd. Pro upotřebení v nákypech a jiných pečených příkrmech.

SE SOLENÝM POVRCHEM

pro podávání s polévkou, ke guláši, salátům ze zeleniny, sýru, atd. a pro všeobecné upotřebení krekrsů.—
Na drobení a upotřebení na místě drobeného chleba.

Upotřebte těchto dobrých krekrsů při každém jídle a
Pomozte ušetřit pšenici!

DALŠÍ ITEN KVALITA SPORIČŮ-PŠENICE

pro podávání ráno, v poledne nebo večer — Iten kukuřičné krekery, Iten Scotch Bannocks, Iten Oatmeal biskety, Iten Graham biskety.

Iten spořiče-pšenice můžete podávat při každém jídle, zahrnující všechna jídla bez pšeničných výrobků.

Žádného cukru není třeba při podávání kterýchkoli těchto Iten spořičů-pšenice, ježto jsou dostatečně oslazeny při pečení.

Váš grocerista může vás zasořit s Iten spořiči-pšenice. Budiž každý ujistěn, že dostává právě Iten kvality výrobky
Pečené a zaručené.

ITEN BISCUIT CO. SNOW WHITE BAKERIES

Spoj. Států potravní administrace povolení, čís. B9414

(Reg. U. S. Pat. úřadovna.)

z konstitučních demokratů, s výjimkou jedinou. V čele ministerstva stál kníže Lvov a jinými čelnými jeho členy byli profesor Miljukov, ministr zahraničních záležitostí; Gučkov, ministr války, a Kerenský, ministr spravedlnosti. Mezitím co v Petrohradě odehrávaly se tak důležité pro ruskou říši události, německé vlivy, jimž k ruce šly vlivy radikální socialistické strany ruské, boľševiků, zahájily systematickou práci za účelem zduření disciplíny v armádě. Práce tato se dařila, ježto armáda byla již války nabažena a poskytl ohoťné sluch falešným rádem. Události na frontě pak vynutily si resignaci jednoho ministra z prvotního kabinetu po druhém. Odstředivé snahy jednotlivých ruských provincií také přispívaly značně k rozkladu práce, kterou nemohl zastaviti Kerenský, který ke konci května ocitl se v čele ruské vlády a utvořil kabinet nový.

Celá řada boľševických vůdčů, z nichž zvláště důležitou úlohu hráli Lenin a Trocký, vrátili se po převratu z vyhnanství v cizině, podkopávala půdu pod nohama nové vlády. Bouře, ku kterým došlo dne 1. července v Petrohradě, poprvé upozornily na velkou sílu, kterou podařilo se zorganizovati boľševikům. Jednalo se vlastně hned od samotného počátku o revoluce dvě, z nichž jedna byla revoluce zodpovědných politiků, druhá pak revoluce davů, omámených nespíitelnými sliby a libivými hesly boľševiků. Kerenský neosvědčil se býti mužem, povoláním k tak velkému úkolu, jakým byla reorganizace Ruska po obrovitném březnovém převratu. Byl poražen boľševickou revolucí, jež počátkem listopadu vypukla v Petrohradě a dne 7. listopadu vypuzen z města. Jakkoliv učinil řadu zoufalých pokusů po obnovení své autority, nevrátil se více v čelo ruské vlády, které zmocnili se boľševici.

Za vlády boľševiků svět nevyčázal z překvapení. Jedna událost stíhala druhou a všechny směřovaly ku zkáze Ruska a odstranění jej jako činitele z války. Lenin a Trocký, kteří dostali se v čelo nové ruské boľševické vlády, přičinili se ze všech sil, aby dokončili rozklad v armádě a učinili Rusko bezmocným. Slibili lidu mír a snažili se jej získati za každou cenu. Počítali na pomoc německého proletariátu, jakož i na jiné okolnosti, ale všechny jejich předpoklady byly na vratkých základech a zklamání následovalo zklamání. Uzavřeno bylo příměří s Německem a mezitím prováděna byla demobilisace armády. Hned po té zahájeno bylo mírové jednání, které Německo úmyslně protahovalo, pozorujíc líšáckými zraky rozklad v ruské armádě, která rychle stávala se tělesem bez jakékoli disciplíny, neschopným postaviti se na odpor.

Z počátku Německo stavělo se Rusku přátelským, ale když jeho zvěděové oznámili, že není již třeba něčeho obávati se od Ruska, shodilo masku a předložilo Rusům pokořující požadavky. Poslalo pak svoje armády na postup do Ruska, aby ukázalo, že je pohotovo podepřiti svoje požadavky bodáky. Rusko, přivedené zradou a pošetilostí boľševiků do stavu bezbranného národa, povolilo a vyhovělo všemu, co německými státníky bylo mu diktováno. A v přítomné době jsme svědky v Rusku obrazu žalostného, na výsost bolestného pro každé slovanské srdce. Velká ruská veleříše, na jejíž moři slovanští národové stavěli všechny svoje naděje, leží jako osekáný trup, obklíčena na všech stranách vojskem nepřátelským, sama nejspou schopna brániti se.

Němci nejenom připravili Rusko o řadu nejdůležitějších pomezích provincií a o všechny prostředky k obraně, ale pokoušeli se utvořiti z něho svoji kolonii, kterou mohli by po libosti vyssávat. Kus po kusu trhají z těla druhdy mocné říše, jejich bodáky ohrožují již samotnou Moskvu a nikde není žádných známek odporu proti těmto násilnostem, na kterých dala by se stavěti naděje. Revoluce ruská, která uvítána byla ve všech zemích spojených s takovou radostí a nadšením, se zvrhla. Jsou sice lidé, kteří nevzdali se veskerých nadějí, ale i ti shodují se v náhledu, že celá léta nezahledí škody, které zaviněny byly boľševiky, a nezahojí rány, z nichž řine se krev plným proudem doposud a slabuje organism kdysi statného a moc-

ného národa. Poslední kapitoly ruské revoluce nelze doposud psáti. Poměry v ruské říši jsou tak zmatené a tak nejasné, že není možno naznačiti, budou-li tyto kapitoly slavné a ku prospěchu velkého národa, anebo ještě žalostnější než předcházející a vyznačovatí budou dokončení ruské zkázy.

V.

ZÁPAS AMERIKY ZA NEODVISLOST

Historie Ameriky.—Příčiny povstání amerických osad proti anglickému panství.—Historie zápasu.—Válka občanská.—Vůdci americké revoluce.

NEZLI přikročíme k vylicení nejvýznačnějších událostí historie Spojených Států, zmíníme se krátce o historii Ameriky vůbec pro snadnější pochopení příčin, jež vedly k utvoření jedné z největších demokracií světa. Prvním mužem, který stanul na březích nynějších Spojených Států, byl, dle islandských záznamů, Islandan Leif Erickson, který vydal se na cestu přes moře v roce 1000 a strávil zimu někde na novoanglickém pobřeží. Křístof Kolumbus, Janovan ve službě Španělska, objevil San Salvador, jeden z Bahamských ostrovů, dne 12. října 1492 a datum toto přijato bylo všeobecně za den objevení Ameriky.

Kolumbus se domníval, že našel západní cestu do Indie a z toho důvodu nazval objevenou zemi Západní Indií. V roce 1507 pak nový kontinent získal jméno od Ameriga Vespucci, plavce z Florencie, který přeplul přes oceán pod španělskou a portugalskou vlajkou. V té době středověk se uzavíral a národové evropských snazili se na všech stranách vyvíjeti svoje energie a objevení Ameriky v těch chvílích přišlo jako pomoc k vybití těchto energií ve směru, kde kynuly naděje na největší zisky.

Ponce de Leon, společník Kolumbův, byl prvním, kdož dostihl území přítomných Spojených Států. Na Velikonoční neděli v roce 1512 objevil zemi, kterou pojmenoval Floridou, Zemí Květů. Nové objevy pak následovaly. De Soto vedl velkou expedici směrem severním a západním v letech 1539-1543 a výsledkem této výzkumné cesty bylo objevení Mississippi. Mezi francouzskými výzkumníci, již zabrali Kanadu ve jméno Francie, byl Verrazzano v roce 1524 a Cartier v letech 1534 až 1542. Champlain založil Quebec v roce 1608. Nejstarší město ve Spojených Státech, St. Augustine, Florida, založeno bylo dne 8. září roku 1565 Mendezem de Aviles, který dopravil sem družinu vojáků, kněží a černošských otroků. Druhé nejstarší město Spojených Států, Santa Fé, založeno bylo Španěly v roce 1581.

John Cabot, Benátčan, usazený v Bristolu, byl prvním plavcem pod anglickou vlajkou, přibývším ku břehům této země. Vypravil se na cestu v roce 1497 se třemi syny, ale nezaložil tu žádné osady. Sir Humphrey Gilbert zahynul na výpravě k této zemi na moři v r. 1583 a jeho bratranec, Walter Raleigh, na výzvu královny Alžběty pokračoval v jeho práci a dorazil k břehům přítomné Severní Caroliny. Sir Richard Grenville ponechal 180 osob na Roanoke ostrově v roce 1585. Tato osada se ale neudržela, ježto pronásledována byla nepřetržitě domorodci, kteří patřili k níh usmrtili.

Plymouthská kolonie a londýnská kolonie byly zřízeny anglickým králem Jakubem Prvním jako obchodní podniky. Jednalo se o podnik kapitalistů, kteří měli právo usazovati kolonisty a otroky, ukládati daně a raziti peníze, za kteréžto výsady platiti měli část svých zisků koruně. Londýnská společnost založila dne 13. května roku 1607 první anglické město v Americe pod jménem Jamestown. Kapitán John Smith byl vůdcem kolonie a vedlo se mu dobře, dokud byl v kolonii. Zajímavé je, že pro tyto kolonisty přive-

zeny byly ženy z Anglie, jež byly mezi ně rozprodány a záznam udávají, že za každou z nich zaplacené bylo 120 librami tabáku. Kolonii z počátku se dařilo, ale v roce 1624 společnost učinila úpadek. Kolonie čítala tehdy jenom 2.000 duší — zbytek to z 9.000 lidí, kte se sem v různých dobách vypravili z Anglie.

Plymouthská společnost sice získala si jistá výhradní práva privileje, nieméně nikdy nezaložila trvalé kolonie. Družina sestávající ze 102 lidí, jejich zvláštní zásady byly přičinou odplutí do z moří, nejdříve z Anglie a posléze z Holandska, přistála v místě nazvaném New Plymouthem v roce 1620. Polovice jich zemřela během roku. Nieméně tito Poutníci, jak se totiž nazývali, rozšířili svo osadu. Poutníci tito snažili se býti sebestačnými a vyvíjeli své vlastní zdroje.

Salem založen byl v roce 1625 a po tři roky nazýván byl Naunkeagem. V roce 1628 John Endicott připlul z Anglie se stem osadníků jako guvernér pro kolonii v Massachusetts, jež rozkládala se od Charles k Merrimac řece. Královská výsada byla získána pro guvernéra a společnost massachusettského zálivu v Nové Anglii jeden tisíc kolonistů, vedených Johnem Winthropem, usadil se v Bostoně v roce 1630. Tito kolonisté byli Puritány, kteří toužili po unilnití politickému a náboženskému útisku. Přivezli si s sebou vlastní výsadní listinu a zřídili si pokročilou formu lidové správy. Měšští svobodníci volili si guvernéra a radu pomocníků, ale volební právo bylo omezeno na členy církve.

Po těchto prvních koloniích následovaly jiné a tak při pobřeží vzrostlo jich v následujících letech několik. V čele těchto osad stáli guvernéři, volení anglickým králem, lid sám pak měl právo tvořiti si vlastní zákony, na nichž žádáno bylo jenom, aby nepřičily se zákonům anglickým. Anglický král zůstával jejich panovníkem, říd jejich osudy prostřednictvím svých zástupců. Anglické kolonie rozděleny byly v polovici holandskou v New Amsterdamě, nynější New Yorku a švédskou při řece Delaware. Angličané ale přisořili si nárok na první objevení Manhattanu a zmocnili se New Amsterdamu v roce 1664. Karel Druhý pak daroval výsadu svému bratru Jakubu, vévodovi z Yorku, v které zahrnuty byly části dnešního vřehodního a západního Jerseye. Po něm převzaté město získalo svoje jméno.

Patent na velké území, zahrnuté v nynější Pennsylvanii, povolil byl William Pennovi v roce 1681. Penn pak položil základy liberální konstituce. Patenty k utvoření Caroliny vydány byly v roce 1663. Carolina dosahovala španělských držav na jihu. Angličané převládali ve všech koloniích, jakkoliv také jiné národnosti byly reprezentovány při pobřeží Atlantiku. Zákony byly založeny na anglických zvycích, jak výše již pověděno, a loyality k Anglii převládala. Novoangličtí osadníci zabírali pak další krajiny směrem západním a severním. Connecticut přijal psanou konstituci v roce 1639. Výsada v Rhode Islandu v roce 1663 provedla na žádost svého zakladatele, Roger Williame, rozlukou církve od státu.

Kolonisté znepokojováni byli značně domorodci, Indiány, a spojili se k obraně proti jejich nájezdům. Původní spojené kolonie novoanglické zahrnovaly Massachusetts Bay, Plymouth, Connecticut, New Haven. Tato jednota utvořena byla v roce 1643 a trvala téměř čtyřicet let. Obchodní zájmy později vedly k spojení ostatních kolonií v době francouzské a indiánské války v roce 1754. Nieméně kolonie tyto nalézaly se od sebe příliš daleko, než aby ctily společenské zájmy. Spojení mezi nimi bylo nedostatečné a pomalé a zámořský obchod téměř výhradně provozován byl s Anglií. Už mezi těmito prvními koloniemi vyskytují se spory o pomezí. Jakýsi společný plán ústavy byl sepsán Franklinem, ale ani nebezpečí války nepřimělo kolonie, aby jej přijaly.

Kdežto Angličané zařizovali se pevně na pobřeží, Francouzev více méně tíše a nenápadně pracovali ve vnitřní zemi. Jejich výzkumníci a obchodníci pronikli k Velkým Jezerům, zřizující tu ol

(Pokračování na stránce 6.)